

Motion

1982/83: 1286

Karin Ahrland

Stödet till adoptionsorganisationerna

Varje år adopteras mellan 1 500 och 2 000 utländska barn av svenska familjer. Som regel rör det sig om makar som inte kan få egna biologiska barn. Barnen är av olika skäl övergivna av sina biologiska föräldrar i sina hemländer eller accepteras inte på grund av att fadern är okänd. De vistas oftast på barnhem och saknar en framtid, som de i stället får genom att växa upp i kärlek och omtanke i Sverige.

All erfarenhet efter många år av adoptionsverksamhet visar att adoptivföräldrarna ger adoptivbarnen sitt allra bästa och att de klarar sig väl så bra som andra svenska barn. Totalt finns nu i Sverige omkring 20 000 adoptivbarn, som fötts i andra länder. För dessa barn och för deras föräldrar har adoptionen nästan alltid varit en mycket god lösning.

Under särskilt de två senaste åren har dock kostnaderna för att adoptera fullkomligt exploderat. 1980 kostade det ca 15 000 kr. att adoptera ett barn från Korea. I dag är kostnaden enligt Adoptionscentrum mer än den dubbla, ca 34 000 kr. I fråga om länder där lagstiftningen kräver att båda föräldrarna reser blir kostnaderna ännu högre, totalt 45 000–50 000 kr.

Främsta orsak till denna utveckling är att huvuddelen av kostnaderna ligger i utlandet. Devalveringarna av den svenska kronan och de stigande flygpriserna samt dollarns uppgång har drivit upp kostnaderna i svenska kronor.

Den mycket dryga kostnad som i dag gäller för att genomföra en adoption får allvarliga följder. Föräldrar som ingenting hellre vill än att få ge sin kärlek åt ett barn som behöver föräldrar ges inte möjlighet till det därför att de inte har råd. Kostnaden är orimlig i förhållande till vad det kostar för dem som föder egna barn. Riskerna finns också att en del föräldrar av det skälet desperat söker privata adoptionsvägar som de tror blir billigare men som kan visa sig riskabla. De auktoriserade organisationerna tvingas ta ut administrationsavgifter för den noggrannare hantering och kontroll som de har i arbetet med adoptionerna.

Av nu nämnda skäl borde staten underlätta för de auktoriserade organisationerna – som 1982 förmedlade omkring två tredjedelar av adoptionerna till Sverige – att hålla nere kostnaderna. Genom en relativt begränsad ökning av statsbidraget till dessa organisationer kan de hålla tillbaka eller minska administrationsavgifterna för föräldrarna. Dessa avgifter ligger kring 3 000–4 000 kr.

I budgetpropositionen har i stället regeringen valt att kraftigt minska bidraget till de auktoriserade adoptionsorganisationerna. Ökningen i löpan-

de priser ligger på drygt 3%, dvs. en betydande minskning i fast penningvärde. Tillsammans med tidigare års urholkningar innebär det att statsbidraget per adopterat barn *halverats* sedan budgetåret 1979/80.

Med de speciella förhållanden som råder på adoptionsområdet, vad gäller kostnadsutveckling, rättvisan mellan kostnaderna för adoptioner och biologiska barn och möjligheterna att ta hand om barn som behöver föräldrar, är det rimligt att behandla statsbidraget till adoptionsorganisationerna något mindre snålt i nuläget än vad man generellt gör med organisationsbidragen.

Jag föreslår därför att riksdagen beslutar räkna upp bidraget till auktoriserade adoptionsorganisationer med de ytterligare 122 000 kr. som föreslagits av statens nämnd för internationella adoptioner (NIA).

Med hänvisning till vad som anförts hemställer jag

att riksdagen beslutar anslå ett i förhållande till budgetpropositionen med 122 000 kr. förhöjt bidrag med 1 167 000 kr. till auktoriserade adoptionsorganisationer.

Stockholm den 24 januari 1983

KARIN AHRLAND (fp)